

Tak já nevím

To nemůžu
mit aspoň jeden
normální vztah?

Co sakra
dělám
špatně?

A proč jsou
chlapi takoví
hajzlové???

LENKA BALCÁRKOVÁ

Tak já
nevím

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright Lenka Balcárková, 2026

Cover © Daniel Pocar, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7226-1 (pdf)

LENKA BALCÁRKOVÁ

Tak já
nevím



*Děkuji, že jsi se mnou byl dnem i nocí,
byť jako písmena zářící z displeje.
Děkuji za kus tvé síly z hor,
ale hlavně za to, že jsi mě pořádně nakopl!*

*S láskou Martinovi,
chlapovi bojnickému*

Tak já nevím...

PROČ SI TO NEŘÍCT ZCELA UPŘÍMNĚ. Nedržíte v ruce žádnou encyklopedii ani lekci z historie a už vůbec ne v kostce sepsaná duchaplná moudra. V tuto chvíli proto hrozí, že někteří z vás mohou knihu zklamaně zaklapnout a odložit. Ale já jsem holka, co se nebojí ani sněhuláka v létě. Nahlédneme na část příběhu, který možná napsal sám osud, nebo v tom měl prsty ten chlapík, co se na nás dívá shůry, anebo se možná jen zrodil v hlavě jedné zrzky. Jestli se mezi řádky dá najít nějaké ponaučení? Možná, když budete číst bedlivěji než bedlivě. Ale jestli žádné nenajdete, chyba je na vašem přijímači. Prostě pojedeme nahoru a dolů, občas budou vlasy ve větru vlát, s úsměvem na tváři i v slzách. Vzhůru na tu horskou dráhu života!

Začneme zlehka, na chvíle paniky je zatím času dost.

JMENUJI SE KATKA. Letos mi bylo dvacet sedm a občas si připadám jako do poslední chuti vyžvýkaná žvýkačka. Ale pak nastanou dny, kdy cítím, jak mě za nohu tahají pubertální nápady a já jim nedokážu říct ne. Pracuji jako obchodní zástupce ve firmě s nápoji. Rozhodně to není moje životní poslání nebo jak se to vždycky píše v těch moudrých citátech – *Každý máme svůj dar, tak ho najdi a rozvíjej.* Před pár lety jsem k tomu přišla jako slepý k houslím, takže nerozvíjím zhola nic, spíš se snažím plynout s davem a co nejdřív odplynout domů. Peníze dostávám s ohledem ke svým výkonům více než slušné, takže proč to měnit.

Bydlím v malém bytě v Brně, který se mnou obývá ještě kočičí nalezenec Pája. Černobílý poděs mi pravidelně zvedá tlak a zároveň snižuje mé sebevědomí cvičitele.

Myslela jsem si, že se nacházím v bodě, kdy jsem dospělá, zodpovědnosti nezbavená žena, která konečně přesně ví, co chce. A hlavně jak si za tím bez zaškobrtnutí jít. Ale jak

se sami přesvědčíte, stále mám velký kus cesty před sebou.
No, spíš bych řekla, že stojím teprve na začátku a bezděčně
lelkuju.

Zima 2019

LETIŠTĚ VÍDEŇ. Lilo jako z konve, jak taky jinak, když jsem tam byla já. Bylo půl jedenácté ráno, když jsem si to rázovala sem a tam venku pod přístřeškem. Měla jsem nachozeno už tolik, že bych tam snad dorazila i pěšky. Pila jsem to nejdopornější kafe v životě, protože jsem se chtěla vyhnout pohledům na ty radostné obličejce ostatních, kteří se někam nebo možná i za někým těší. Má jediná šance byl automat stojící mimo hlavní hemžení. Hned na dvacátý sedmý pokus přijal moji domačkanou pětieuovku a po několikaminutovém hrčení z něj vyteklo toto.

Bylo mi blbě jak po těle, tak na duši. Myslím, že kdybych se teď podívala nahoru, tak přímo nade mnou musel stát temný mrak. V hlavě mi nejspíš explodoval granát, té bolesti se nevyrovná žádná kocovina světa. Pořád jsem slyšela věty svého šéfa: *Nech myšlenky téct svým tělem, beru to jako tvoje volání o pomoc* a další kraviny. Udělala jsem dobře, že jsem dala výpověď, rozhodně lepší varianta než dostat patnáct let za brutální vraždu.

Slovo paradox tady svítilo jako neonový nápis na vykřičeném domě. Ale nakonec to byl právě on, kdo mě vezl na letiště. Když jsem mu totiž uprostřed noci poslala výpověď, tak se mě zeptal, jak se na to letiště dostanu. A já si uvědomila, že jsem to úplně nedomyslela. Při vzpomínce na ty psí pohledy, co na mě vrhal cestou, jsem se oklepala jako labrador, který právě vylezl z rybníka. Třesoucí se rukou jsem se v telefonu marně snažila najít letenku a do toho příchozí zpráva. Bože, ať je to něco pěkného, další hrůzy už nezvládnou! *Dobrý den, Kateřino, je čas připravit se na letní sezónu.* Výborně! Píše mi můj epilátor. Jo, komunikuji se strojkem na nohy, můj život je vlastně úplně normální!

Zima 2017

PROŽÍVALA JSEM STRAŠNÉ OBDOBÍ, PRÁVĚ JSEM SE, UŽ PONĚKOLIKÁTÉ, ROZEŠLA S LEOŠEM. Seznámili jsme se na firemní akci, pracuje totiž u nás v marketingovém oddělení. Slyším děsivé zvuky, praskání, rány, to se zaručeně hroučí svět. Ano, žil sice se svou přítelkyní Alenou, ale ten vztah už končil, nebo mi to Leoš aspoň tvrdil. Dlouho mě uháněl, až jsem nakonec podlehla. Přímo jeden z učebnicových příkladů, nad kterými jsem vždycky kroutila hlavou. Jak můžou ty ženský být tak blbý a věřit kecům zadaných chlapů, že odchází? *Stejně už se svou ženou dlouho žiju jako bratr se sestrou* nebo *ona taky někoho má*. Bla, bla, bla. Ale vždycky když přišlo na lámání chleba a chvíli, kdy měli skutečně odejít, tak se jak na potvoru přihodilo něco, proč zrovna teď nemůžou. Tudíž se stále jen čeká a čeká, takový případ Godot. Rozešla jsem se s ním snad desetkrát, ale vždycky mě ukecal nebo spíš utáhl na nudli, která ani nebyla vařená. Ano, tak strašně blbá jsem byla.

Jako první jsem psala o svém rozchodu zprávu kamarádce a sousedce v jedné osobě Marice. Bydlí v domku naproti a na rozdíl ode mě si nebere servítky a je se vším hned hotová. Taková rázná ženská do nepohody. Marika pracuje na benzince a práce ji údajně baví, jen nesnáší ty lidi, co tam pořád lezou a otravují. Její manžel Miloš je přesný opak, klidný, rozvážný a těžce pod pantoflem. Prodává náradí a absolutně tím žije. Marika mi na zprávu obratem stručně odpověděla: *NEVĚŘÍM*. Vlastně jsem se jí vůbec nedivila, protože takovou zprávu už dostala tolikrát a za chvílku bylo všechno zase jinak.

Druhým v pořadí šíření zpráv byl můj kamarád David. Taky soused, bydlí jen o patro výš a jak sám rád říká: „Aspoň vidím věci s nadhledem.“ Zabývá se prodejem a servisem bazénů a vířivek. Seznámili jsme se v době, kdy po bolavém rozchodu hledal sám sebe za pomoci ostatních dívek a žen. Hned jsme si padli do noty, prokecali spolu nespočet večerů a na holý pupek přísahám, že nikdy nic nebylo! Myslím, že jsme oba dva věděli, že by se tím všechno pokazilo. Skutečně jen a pouze kamarádi. David odpověděl záhy: *Koupím šampus a večer tě čekám! Na zítřek si vezmi volno, dneska budou špunty lítat a ty netrefíš schody dolů.*

Padla osmá hodina večerní a já si to rázovala do prvního patra. David jako vždy s úsměvem od ucha k uchu otevřel slibované šampaňo, přitukli jsme si a pak nekompromisně žádal můj telefon. „Tak a teď ti toho tvého miláčka úplně všude zablokuju, aby tě zase nezačal bombardovat nějakými srdceryvnými žvásty.“ Chtěla jsem něco říct, ale umlčel mě slovy: „Hele, to už tady všechno bylo.“ Bez protestů jsem mu podala svůj telefon.

Notnou dobu jsme ještě rozebírali, co a jak se událo, kdo komu co řekl, a vtom se mi rozezvonil telefon. V tuto noční hodinu to mohla být jediné moje drahá sestřička Peťa. Vystudovala chemickou průmyslovku, ale prý to byl omyl a svět by o hrozně moc přišel, kdyby zůstala u svého oboru.

Peťa před šesti lety odletěla do Ameriky splnit si svůj sen stát se herečkou. Má hlavu věčně v oblacích a její odpověď skoro na všechno zní: *To je v pohodě*. Za velkou louží zatím střídá různé profese, ale všechny jsou životně důležité a bere je smrtelně vážně. Když dělala pokojskou v hotelu, dokázala hodiny mluvit o správném mytí oken a záchodků a hlavně nezapomínat umývat umyvadlo zespodu, to je obrovská hygienická chyba! Její přítel Greg, Američan, pracuje v nějaké přírodovědecké laboratoři, a i když mi několikrát vysvětlovala, co to vlastně zkoumá, tak jsem to stejně nikdy nepochopila. Myslím, že lék na rakovinu nebo gen obezity, fakt si to nepamatuju, ale určitě jednou zachrání lidstvo.

Nadšeně jsem jí všechno vyprávěla, už citelně posilněná alkoholem. Navrhla, ať si pustíme videohovor a povídáme si všichni tři. A pak najednou vypálila, jak to umí jenom ona: „A co kdybyste to dali dohromady vy dva? Vždyť si tak skvěle rozumíte!“

Nastalo trapné ticho, ale ségra mluvila v klidu dál, jak pojedou s Gregem kempovat a co v práci. To je prostě naše Peťa.

Od Davida jsem odcházela nad ránem, cítila jsem se jako motýlek, tak lehká a volná, možná i kapka hrdosti by se tam našla, že jsem to KONEČNĚ dokázala a ukončila něco, co vlastně nikdy nikam nevedlo, jen jsem si to pořád nechtěla přiznat.

Ráno mě probudila strašlivá bolest hlavy, jako bych ji měla ve svěráku a někdo stále utahoval závit. A kdo mi sakra ukradl peřinu? Otevřela jsem opatrně jedno oko, abych zkontrolovala, co se to děje. Na první dobrou jsem si myslela, že spím někde jinde, ale pak mi došlo, že za zvláštní výhled z postele mohlo to, že jsem spala obráceně, čímž se vysvětlila i ztráta peřiny. Marně jsem se snažila zakrýt svým ortopedickým pidi polštářkem s peřinou napůl pod hlavou a napůl na zemi. Pár posunutí na posteli probralo žaludek, který hned hlásil, že v noci bylo alkoholu víc než dost. Prostě kocovina jako hrom.

Ještě než jsem pořádně rozlepila oči, proběhlo mi před nimi jako film, co se včera stalo. Leoš byl pryč z mého života. Začaly se mi kutálet slzy jako hrachy po tvářích, najednou jsem si připadala jako nejosamělejší člověk na celém světě. Snažila jsem se, co to jde, znovu se dostat do pocitu, s jakým jsem odcházela od Davida, ale motýl měl nejspíš obě křídla polámaná. Aby toho nebylo na takové ráno málo, můj kočičí zlosyn Pája opět použil jedinou pokojovku v naší domácnosti jako záchod. Samozřejmě ne jenom na vyčůrání. Dnes ráno to však mělo překvapivě pozitivní účinek, protože mě to donutilo opustit postel a začít tu hnedou voňavou nadílku uklízet. Aspoň na chvíli jsem zaměstnala mozek něčím jiným.

Pohled do zrcadla mi na náladě rozhodně nepřidal. Tmavé pytle pod usazenými očima, na čele mi naskočila další vráska a rozhodně jsem uviděla bílý vlas. Nakonec jsem se rozhodla, že dneska nemá smysl se s tím zjevem pokoušet cokoli dělat, a vlastně pro koho, když Leoš... A bylo to tady zase, všechny

myšlenky mi ubíhaly jenom jedním směrem a ne a ne je vypnout.

Seděla jsem na gauči, tupě zírala před sebe a nevěděla jsem, jestli mám chuť nebo spíš odvalu do rozbouřeného moře, které bylo v mém žaludku, něco dát. Od rána jsem v sobě měla akorát tři kafe a pokoušela jsem se vyplnit statistiky prodeje do práce. Zvuk příchozí SMS. Jak smyslů zbavená jsem se vrhla po mobilu a při tom manévru šlápla na ocas do té doby v klidu ležícímu Pájovi, který to okomentoval zavrčením a utekl se před svou sloní mámou raději někam schovat. Došlo mi, že ten jediný člověk, od kterého jsem si přála zprávu, mi vlastně ani napsat nemohl. Měla jsem ho přece zablokovaného na všech frontách.

Znechuceně jsem zvedla telefon k očím a na displeji svítil náhled zprávy od Mariky, jako obvykle, velmi stručný: *Okamžitě přijď!* A to bylo přesně ono, co jsem potřebovala, probrat to znovu. Tentokrát s čistou hlavou, trošku se hodit do klidu a pohody. Ještě že bydlí naproti. Nasoukala jsem se do bundy a za pět minut už jsme seděly a řešily všechno do detailů, ke kterým se nepropracuje ani mikrobiolog.

Asi po dvou hodinách absolutního očerňování a poplívání Leoše přišel její manžel Miloš. Místo pozdravu jen suše zkonstatoval: „Už zase jste se rozešli?“ Já jsem neztrácela bojovnou náladu a opáčila, že tentokrát je to definitivní konec, prostě šlus, tečka, ende! Zašel do koupelny, odkud byl slyšet jeho smích, a dodal: „Definitivní znamená konečný, na vždy, ne na pár hodin,“ a znovu hlasitý smích. Marika ho utnula a připomněla mu, co je doma všechno potřeba udělat, Miloš rychle vyklidil válečné území a dál si nás nevšímal.

Ještě chvilku jsme si povídaly a já se snažila sama sebe ujistit, že bez Leoše mi bude líp. Dokud jsem byla s Marikou, tak se to i dařilo, ale rychlý obrat nastal po návratu zpátky domů. Tabulky do práce jsem rovnou zavrhla, na to jsem fakt neměla buňky, chtěla jsem se pomazlit s Pájou, ale ten svým pohledem dával víc než jasně najevo: *Na to holka vůbec nemysli!* Sakra, co teď?! Nikdo mi nepsal, nevolal. Co mám dělat?! Musím přece něco dělat! Osvítla mě myšlenka za deset bodů z deseti – navštívím naše, tam zaručeně přijdu na jiné myšlenky.

Táta byl jako pokaždé v dílně a vyráběl další zlepšovák nebo možná perpetuum mobile, těžko říct, protože jeho kousky bývaly až do poslední chvíle přísně tajné. Máma s babičkou seděly s očima přilepenýma k televizi a hltaly nějakou telenovelu. Aniž by hnuly brvou nad mým příchodem, máma jen zašeptala, asi aby nerušila herce při tak heroickém výkonu, ať si zatím udělám kafe, ale potichu. Načež ji babička hned okřikla a zasyčela na ni *pssssst!* Začala jsem přemýšlet, jestli byla návštěva rodiny skutečně dobrý nápad.

Abyste alespoň v obrysech pochopili, o čem mluvím, tak moje máma má obchod s ryze italskou módou, asi před 150 lety byli poprvé na dovolené v Itálii, od té doby tam jezdí s železnou pravidelností a italskému stylu absolutně propadla. *Viva Italia* by si mohla nechat vytetovat na čelo. Miluje všechno barevné, volánky, třásně, miliony bytových doplňků, taky kulturu, divadla, muzea. Stále mi nosí nějaké kousky oblečení, které jsou *úplně jak dělané pro mě* a já jí roky nemůžu vysvětlit, že jsou na míle vzdálené mému stylu. Táta je naproti tomu stavební inženýr, navrhuje a dohlíží na stavby dálničních mostů. Je to

praktický člověk technického založení, stále nad něčím bádá. Bývá často pryč na stavbách nebo na nějakých schůzích, prostě v práci musí být u všeho.

Častokrát jsem si říkala, že naši jsou tak strašně odlišní, ale stejně si k sobě vždycky najdou cestu a dá se říct, že žijí šťastný a pohodový život. A čím jsem starší, tím víc jim jejich vztah skoro závidím. Ano, občas padne kosa na kámen, ale to asi všude. Když se podívám na svoje dosavadní vztahy, mám pocit, že u mě se ta kosa z kamene snad už ani nezvedala. A moje milovaná babička, to není rozhodně babička jako od Boženy Němcové, což mě jako malou strašně mrzelo, ale teď vím, že je milionkrát lepší! Je jí 81 let, což nedávno okomentovala, že *za chvíli už bude stará*, ale elánu má na rozdávání. Vždycky si ví rady, umí vyslechnout i poradit, má obrovský přehled snad úplně o všem a je prostě originál každým coulem! Jako třeba její zásady ohledně chlapů: *Nesmiš chtít bůhvíco, stačí, že tě nebije, nepije a nějaký peníze přinese.*

Pohyby šaolinského mnicha jsem se plížila ke kávovaru, ale jak si mám sakra udělat kafe potichu? To není ponorka, abych zapnula tichý chod, nebo tak to aspoň vždycky říkají ve filmech. Po chvilce odhodlávání jsem zmáčkla téměř bez dechu tlačítko a ozval se šílený zvuk mletí zrněk doplněný o nadávání z obývacího, že to snad nemůžu myslet vážně. Tichý chod zřejmě nefungoval. Byla jsem skutečně ráda, že jsem přijela! Stála jsem u linky, usrkávala kafe a přemýšlela, jestli tu žhavou novinku oznámit, či ne. Skoro hamletovská otázka.

Z myšlenek mě vytrhl začínající blok reklam v televizi a volání mámy: „Tak kde jsi, proč nejdeš za námi?“

Pomalu jsem se s nimi nestačila ani přivítat a babička mi začala do nejposlednějších detailů líčit asi 127 odvysílaných dílů telenovely. I přes moje námitky, že mě to absolutně nezajímá, jsem nakonec umlkla a dozvěděla jsem se, že Fernando spadl s vrtulníkem nad džunglí a nikdo teď neví, jestli vůbec žije. Jeho manželka mu zahýbá s trenérem tenisu a dcera se zapletla s mafiány. Už přesně vím, proč se na to nedívám. Tím skončil dnešní díl. Babička ještě dodala, že večer určitě neusne, jak jí to bude vrtat hlavou. Máma ji po celou dobu pozorně poslouchala, jako kdyby tu kravinu nesledovaly každý den společně.

Najednou se máma vymrštila z gauče a začala šramotit s něčím na chodbě. Nemusela jsem ani zapínat mozek a zkoušet hádat, s čím tak asi přijde: „Říkala jsem si, kdybys náhodou přijela, teď nám přišly do butiků absolutně skvostný kousky, tak jsem některý vzala domů, protože to by ti tak slušelo.“

A bylo to tady, z krabice vytáhla cosi, co vypadalo jako zbytky látky, které zůstaly na člověku po útoku tygra. Nedokázala jsem ani identifikovat, o jaký kus oblečení se jedná a kde to má předeek a hlavně kudy se do toho leze?! Jako obvykle ji můj názor vůbec nezajímá a já dnes ani neměla sílu na protesty, poraženecky jsem se proto nasoukala do šatů. I když to tak nevypadalo, byly to opravdu šaty.

„Uvidíš, jak je budeš mít na sobě, už je nebudeš chtít sundat!“ komentovala to máma.

Raději jen na půl oka jsem na sebe koukla v zrcadle. Máma nešetřila superlativy a jenom se rozplývala. Já přemýšlela nad tím, že kdybych teď dostala infarkt a přijeli by záchranáři, tak dostanou nejdřív desetiminutový záchvat smíchu, než dojde

na nějaké oživovací pokusy. No, ale jako poslušná holčička jsem poděkovala a vzala si je s sebou. Rozloučily jsme se, přes zahradu jsem zavolala ahoj i na tátu, který jen něco zamumlal, a já jsem byla ráda, že už jedu domů.

Vešla jsem ještě od našich domů babičku a ta, hned co jsme opustily příjezdovou cestu, na mě namířila ukazovák: „A teď s pravdou ven, co se stalo? Na rodiče můžeš hrát nějakou habaďuru, ale já tě, holčičko, moc dobře znám, takže mluv!“

Bez dalšího přemlouvání jsem vysypala všechno.

Chvilku mlčky seděla a pak začala pomalu přikyvovat. „Já jsem to věděla, hned když jsem ho viděla poprvé, že z tebe nakonec udělá husu, a je to tady!“

Vypadá to, že naše babi je asi fakt vědma, ale pravdou zůstává, že většinu mých chlapů vlastně odhadla dobře.

Při vystupování mě konejšivě chytila za ruku a dodala: „Ale, holčičko, z toho si vůbec nic nedělej, takových hajzlíků ještě potkáš.“

Hmm, tak nevím, jestli mě tím chtěla uklidnit, anebo do-razit.

Celou cestu domů jsem se snažila vymyslet cokoliv, čím bych se zaměstnala na zbytek dne. David odjel pracovně do Německa, Marika má noční a ségra kempuje někde v divočině bez signálu. Začínala jsem mít obavy, že večer o samotě bez újmy na duševním zdraví nedám. No nic, Katko, něco vymyslíš, seš holka chytrá, povzbuzovala jsem se v duchu. Vybavila se mi spousta amerických sladáků, kde si hlavní hrdinky udělají takový ten holčičí večer pro sebe a to jsem začala vidět jako směr, kterým bych se měla taky vydat.

Ještě s úplně jasnou vizí jsem vešla do bytu. Pustím si nějaký pohodový film, udělám si něco dobrého, hodím si masku na obličej, manikúra, pedikúra, vlastně jsem se na to začínala i těšit. Ale jako bod numero uno bylo kafe. Tady nám nastal první zádrhel. Pája ležel ve dřezu a snažil se zabít houbičku na nádobí. Věděla jsem, že kdybych ho teď vyrušila, tak bych se jeho další obětí stala já a nedal by mi pokoj minimálně dvě hodiny. Ale pořád jsem svůj dokonalý večer nevzdávala! Dokonce jsem si začala i prozpěvovat, asi dost falešně, protože i Pája na chvíli zapomněl na svou vražednou misi a zůstal na mě vyděšeně hledět.

Labužnický jsem se rozvalila na gauči, na kolena položila notebook a vybírala, na co se budu dívat. Romantiku jsem obešla obloukem, chci si přece pomoci, ne ještě přilít olej do ohně. Viděla jsem to jednoznačně na komedii, to jsem teď potřebovala, dramata už bylo dost. Je to takový stařeček, můj notebook, takže mu chvíli trvalo, než naběhl a... Na ploše, která měla najednou velikost plátna v kině, naskočila moje fotka s Leošem. Dovolená na Korsice, opálené tváře, úsměvy, drží mě kolem pasu, láska z nás přímo teče. Chvíli jsem si prohlížela všechny detaily jeho obličeje, jeho tělo. Jak já ho znám, jak je krásnej, jak jsme spolu byli krásní! Začaly se mi aktivovat smysly a orgány, které by vůbec neměly!

Bezmyšlenkovitě jsem otevřela galerii fotek a u každé jsem si do detailu vybavila, kde a za jakých okolností byla pořízena. V hlavě jsem měla jedinou myšlenku: Co kdybych si ho odblokovala? Jen se prostě mrknu, jestli mi volal, psal. No jasný, že mi volal a psal, ale rozhodně nebudu na nic reagovat, jen se

podívám, na tom přece není nic špatného... Rychle jsem letěla do předsíně a v kabelce hledala mobil, a právě ve chvíli, kdy jsem ho mezi tunou životně důležitých zbytečností nahmatala, ucítila jsem, jak zavibrovala příchozí zpráva.

Marika! Ta ženská nemá jen pět smyslů, ale ještě x dalších. Vždycky vytuší, když se chystám udělat nějakou kravinu, anebo to byl zásah shůry, kdy už se na to, co zase vyvádím, nemohli dívat? Protože na displeji svítilo velkými písmeny: *Jestli sedíš doma a vymýšlíš nějaký hovadiny, tak skoč do auta a přijed' za mnou na noční!!!*

Někdy mě až děsí, jak do mě ta ženská vidí, i když mě zrovna nevidí.

Téměř s výkřikem „jsem zachráněna“ a se slibem sama sobě, že o odblokování Leoše nebudu nikomu raději nic říkat, protože jsem tak nějak tušila, že by se to asi neshledalo s pochvalou, jsem hodila mobil zpět do kabelky a začala pro změnu hledat klíče od auta. Marika pracovala na veliké benzince s restaurací u dálnice, kde se přes noc nevařilo, dělala pouze kávu a točila pivo pro případné nocující řidiče kamionů. Ještě jsem se ani nevysoukala z kabátu, hned spustila lavinu dobře mířených otázek.

„Hlavně mi neříkej, že ses ho pokoušela nějak kontaktovat nebo si ho odblokovat v mobilu nebo něco podobného?!“ Nasadila takový tón a na závěr mě téměř probodla pohledem, že by si nezadala s těmi neostřílenějšími kriminalisty u výslechu masových vrahů.

Najednou mě zaplavil pocit, jako kdybych to snad měla napsané na čele.